

НЕЛОЯЛНА КОНКУРЕНЦИЯ И ПРАВЕН ИНТЕРЕС ОТ УСТАНОВЯВАНЕ НА
НАРУШЕНИЕ ПО ГЛАВА СЕДМА ОТ
ЗАКОНА ЗА ЗАЩИТА НА КОНКУРЕНЦИЯТА*Асен Мингов*¹UNFAIR COMPETITION AND LEGAL INTEREST IN ESTABLISHMENT OF
INFRINGEMENTS UNDER CHAPTER SEVEN OF
THE LAW ON PROTECTION OF COMPETITION*Asen Mingov*

Abstract: *The article analyzes the nature of the protection against unfair competition in the sense of the Law on Protection of Competition /LPC/. According to the author only competitors on the relevant market have legal interest in establishment of infringements under chapter seven of the LPC and the presence of competitive relations between the undertakings is absolute prerequisite for the admissibility of the proceedings for establishment of infringement under Chapter Seven of the LPC initiated on the grounds of Article 38, paragraph (1) item 3 of the LPC.*

Key words: *unfair competition; infringement; legal interest; competitive relations; undertakings; relevant market; absolute prerequisite; admissibility*

Лоялното поведение на стопанските субекти при осъществяване на търговска дейност е задължително условие за разширяването на конкуренцията и на свободната стопанска инициатива, като основни принципи, върху които се изгражда икономиката. Предвид факта, че лоялността е морална категория, която има различни измерения за отделните стопански субекти, необходимо е законодателят да обезпечи спазването на установените в обичайните търговски отношения правила и норми, като създаде ефективен механизъм за защита на стопанските субекти, понасящи негативи от нелоялното поведение на своите конкуренти.

Нелоялната конкуренция е явление, което по своята същност представлява съревнование между автономни стопански субекти, при което е налице търговска практика, противоречаща на правилата за лоялно поведение². Предотвратяването на нелоялната конкуренция е основен, конституционно закрепен принцип, посредством който

се гарантират на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност³.

Акцентът на настоящото изложение ще бъде поставен върху общата забрана за нелоялна конкуренция по смисъла на чл. 29 от Закона за защита на конкуренцията (ЗЗК) и кръга лица, които имат правен интерес от установяване на нарушение по глава седма от ЗЗК.

1. В исторически план понятието „нелоялна конкуренция“ получава своята легална дефиниция с приетия през 1991 г. Закон за защита на конкуренцията⁴ – *всяко действие или поведение при осъществяване на стопанска дейност, което е в противоречие с добросъвестната търговска практика и уврежда или може да увреди интересите на конкурентите в отношенията помежду им или в отношенията им с потребителите*. Законодателят остава последователен в разбирането си за нелоялна конкуренция и с приетия през 1998 г. нов Закон за защита на конкуренцията⁵. През 2007 г. обаче с изменението на

¹ Задочен докторант по административно право и административен процес в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ и съдебен помощник във Върховен административен съд.

² **Николов, П.** Нелоялна конкуренция и стратегии за противодействие. С.: Сиби, 2012, с. 13.

³ Чл. 19, ал. 2 от КРБ

⁴ Обн. ДВ. бр. 39 от 17 Май 1991 г., отм. ДВ. бр. 52 от 8 Май 1998 г.

⁵ Обн. ДВ. бр. 52 от 8 Май 1998 г., отм. ДВ. бр. 102 от 28 Ноември 2008 г.

закона⁶ от фактическия състав на нарушението беше премахната едната проявна форма на увреждане на конкурентите – в отношенията им с потребителите, като по този начин се направи опит за разграничение между приложното поле на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) и Закона за защита на конкуренцията, както и в компетентността на Комисия за защита на потребителите (КЗП) и Комисия за защита на конкуренцията (КЗК, Комисията). В сега действащия Закон за защита на конкуренцията общата забрана за нелоялна конкуренция гласи: „Забранява се всяко действие или бездействие при осъществяване на стопанска дейност, което е в противоречие с добросъвестната търговска практика и уврежда или може да увреди интересите на конкурентите”⁷. Законодателят е разширил приложното поле на забраната, като е обхванал всички възможни хипотези на увреждане или потенциал от увреждане на интересите на конкурентите без значение дали се увреждат отношенията между самите конкуренти, тези с потребителите, или с трети лица.

Следва да бъде отбелязано, че макар понятието „нелоялна конкуренция” да е претърпяло някои законодателни промени, същността и съдържанието му винаги са били едни и същи. Забраните за осъществяване на нелоялна конкуренция винаги са били насочени към определянето на коректно и почтено поведение от страна на стопанските субекти, което да гарантира честната и лоялна конкуренция помежду им, от което полза имат както самите конкуренти, така и обществото като цяло⁸. В този смисъл систематичният анализ на разпоредбите на ЗЗК, уреждащи общата забрана за нелоялна конкуренция налага извода, че за да бъде установено нарушение по смисъла на закона следва да са налице следните предпоставки в условията на кумулация:

1) Наличие на действие или бездействие при и по повод осъществяване на стопанска дейност на определен пазар.

2) Въпросното действие или бездействие да е в противоречие с добросъвестната търговска практика.

3) Да е налице увреждане или опасност от увреждане на интересите на конкурент.

По отношение на първия елемент от състава на общата забрана за нелоялна конкуренция следва да бъде посочено, че съгласно § 1 т. 13 ДР на ЗЗК “стопанска дейност” е дейността на предприятия, резултатите от която са предназначени за размяна на пазара⁹. В този смисъл действието или бездействието трябва да засяга „съответен пазар”, който се състои от “продуктов пазар”, в който са включени всички стоки или услуги, които могат да се приемат като взаимозаменяеми по отношение на техните характеристики, предназначение и цени (§ 1 т. 15 б. а от ДР на ЗЗК) и “географски пазар”, включващ определена територия, в която се предлагат съответните взаимозаменяеми стоки или услуги и в която конкурентните условия са еднакви и се различават от тези в съседни райони (§ 1 т. 15 б. б от ДР на ЗЗК). Точното дефиниране на съответния пазар е абсолютно задължителна предпоставка, за да бъдат установени границите на конкуренцията между предприятията и да бъде правилно идентифицирана конкурентната среда, в която те осъществяват своята дейност. Само тогава може да бъде определено дали поведението на участниците на този пазар е нелоялно, съответно да бъде изследвано доколко то влияе негативно на конкуренцията¹⁰.

Вторият елемент от фактическия състав на общата забрана за нелоялна конкуренция предвижда изследваното поведение да бъде в противоречие с добросъвестната търговска практика. Съгласно легалната дефиниция в § 1 т. 2 ДР на ЗЗК “Добросъвестна търговска практика” са правилата, определящи пазарното поведение, които произтичат от законите и обичайните търговски отношения и не нарушават добрите нрави. Анализът на разпоредбата показва, че поведението на един субект влиза в противоречие с добросъвестната търговска практика, както когато нарушава нормативно установени правила, уреждащи извършването на определена стопанска дейност, така и когато такива липсват, но обичайните търговски отношения и добрите нрави са определили правилата на честната и лоялна конкуренция за съответния пазар. Решението на законодателя да инкорпорира широк кръг неписани пра-

⁶ Изм. – ДВ, бр. 64 от 2007 г., в сила от 08.09.2007 г.

⁷ Обн. ДВ, бр. 102 от 28 Ноември 2008 г.

⁸ Вж. **Николов, П., Р. Коларова, В. Антонова, Л. Йорданова, Д. Йорданова, К. Пангелов**, Новата правна уредба за защита на конкуренцията. С.: Труд и право, 2009 с. 341.

⁹ За понятието пазар вж. **Стоянов, И.** Защита на конкуренцията и прилагане на антимонополно право. С.: Сиела, с. 27 и сл.

¹⁰ За понятието конкуренция вж. **Марков, М.** Ограничаване на конкуренцията. С.: Сиби, 2000, с. 13 и сл.

вила за поведение на стопанските субекти в легалната дефиниция на понятието “добросъвестна търговска практика” следва да бъде отчетено като правилно и далновидно. Динамиката на обществените отношения в сферата на стопанската дейност прави невъзможно създаването на законови разпоредби, които да обхванат в пълна степен богатата палитра от търговски практики, които съществуват на пазара. В повечето случаи дадена търговска практика се предава от поколение на поколение, като придобива множество вариации и промени, налагани от различни по характер фактори – както субективни, така и обективни. Ето защо, за да се гарантират интересите на конкурентите и обществото като цяло при осъществяването на стопанската дейност, правилно законодателят е посочил като източник на правилата за лоялно поведение както закона, така и обичайните търговски отношения и добрите нрави.

Третият елемент от фактическия състав на общата забрана за нелоялна конкуренция предвижда наличие на увреждане или опасност от увреждане на интересите на конкурент. Следва да бъде подчертано, че за да бъде реално или потенциално увреден интересът на даден конкурент, трябва да са настъпили неблагоприятни последици на съответния пазар. Тези неблагоприятни последици могат да се състоят както в прякото настъпване на определена вреда, така и в създаването на потенциал от нейното настъпване. Акцентът е върху увреждането, върху негативните последици, които поведението, противоречащо на добросъвестната търговска практика, поражда върху функционирането на съответния пазар. В този смисъл деформирането на съответния пазар може да има негативен ефект върху конкурентите на този пазар, върху потребителите на стоки или услуги на този пазар и върху държавата и обществото като цяло¹¹. За да бъде квалифицирано обаче поведението като акт на нелоялна конкуренция по смисъла на ЗЗК, е необходимо единствено да бъдат увредени интересите на конкурентите на съответния пазар. Законодателят е предвидил само тези негативни правни последици да бъдат от значение за съставомерността на деянието. От гледище на конкурентното право всички други евентуални негативни последици са обусловени от накърняването на интересите на конку-

рентите на съответния пазар. В този смисъл те следва да бъдат разглеждани като проекция, като функция от увредения интереса на конкурента.

Разгледаното дотук представлява анализ на общата забрана за нелоялна конкуренция, въведена с чл. 29 ЗЗК. Следва да бъде посочено, че законодателят с разпоредбите на чл. 30-37 ЗЗК е определил и специални състави на нелоялната конкуренция – Увреждане на доброто име на конкурентите; Въвеждане в заблуждение; Забрана за заблуждаваща и сравнителна реклама; Имитация; Нелоялно привличане на клиенти; Забрана за разгласяване на производствени или търговски тайни. За да бъде изпълнен някой от тези специални състави обаче, задължително следва да бъдат налице предпоставките на общата забрана¹². В този смисъл общата забрана за нелоялна конкуренция представлява основата върху която се надграждат елементите от фактическия състав на специалните състави. Следва обаче дебело да бъде подчертано, че за едно и също поведение санкция може да бъде наложена само по един от съставите, макар да са осъществени елементите, както на общата забрана за нелоялна конкуренция по чл. 29 ЗЗК, така и на някой от специалните състави по чл. 30-37 ЗЗК. Обратното би противоречало на принципите на справедливост и адекватност при налагането на имуществени санкции¹³. В този смисъл общата забрана за нелоялна конкуренция има двойка правна природа – от една страна е задължителен елемент от фактическия състав на разпоредбите на чл. 30-37 от ЗЗК, а от друга е самостоятелно основание за налагане на имуществена санкция, ако поведението не попада в нито един от специалните състави.

Следващият интересен въпрос, който се поставя, е какво правно качество следва да притежават лицата, за да реализират някой от съставите на нелоялната конкуренция. Предвид спецификата на конкурентното право и неговата основна функция да регулира обществени отношения между равнопоставени субекти, реализиращи се при и по повод свободното и добросъвестно съревнование между автономните стопански субекти, следва да бъде подчертано, че кръгът от лица, които могат да извършват нарушение по глава седма от ЗЗК е поначало същият като тези, които имат правен интерес от установяването на нелоял-

¹¹ **Николов, П.** Нелоялна конкуренция и стратегии за противодействие. С.: Сиби, 2012, с. 50 – 61.

¹² вж. **Кюмюрджиев, Д., П. Славов,** Защита на конкуренцията. Държавни помощи. Коментар, нормативна уредба., С.: Сиела, 2005, с. 72 и сл.

¹³ Вж. **Сивков, Ц.** Административно наказване. С.: Софи – Р, 1998, с. 48.

на конкуренция. Както вече бе посочено, първият елемент от фактическия състав на общата забрана за нелоялна конкуренция е наличие на действие или бездействие при и по повод осъществяване на стопанска дейност на определен пазар. Систематичният анализ на този елемент от фактическия състав на общата забрана, налага извода, че за да осъществи нелоялна конкуренция по смисъла на ЗЗК, дадено лице следва задължително да осъществява стопанска дейност. В този смисъл лицето трябва да притежава качеството предприятие. По смисъла на § 1 т. 7 ЗЗК, “Предприятие” е всяко физическо, юридическо лице или неперсонифицирано образувание, което извършва стопанска дейност, независимо от правната и организационната си форма. Акцентът тук е поставен именно върху осъществяването на стопанска дейност, а не върху правноорганизационната форма под която се осъществява тя. Независимо дали лицето е търговец по смисъла на Търговския закон, дали е юридическо лице с нестопанска цел, дали е орган на изпълнителната власт или на местното самоуправление, дали е предприятие, на което държавата, или общината е възложила извършването на услуги от обществен интерес, или е физическо лице, правно релевантният факт за установяването на нелоялна конкуренция е осъществяването на стопанска дейност. Това е напълно логично и закономерно, тъй като субектът е конкурент на съответния пазар и е длъжен да осъществява дейността си лоялно и честно спрямо другите участници на пазара.

Следва да бъде посочено, че законодателят е предвидил две изключения, при които, макар да не е конкурент на съответния пазар, даден субект може да понесе отговорност за осъществена нелоялна конкуренция. Съгласно разпоредбата на чл. 2 ал. 1, т. 4 ЗЗК, физическите лица носят отговорност не само когато самостоятелно извършват нарушение (в качеството им на предприятие), но и когато съдействат за извършване на нарушения по този закон. В този случай физическите лица могат да бъдат субект на нарушение, когато са съдействали на друго лице за осъществяване на нелоялна конкуренция, който от своя страна задължително следва да притежава качеството предприятие по смисъла на ЗЗК. Второто изключение е заложено в един от специалните състави на нелоялната конкуренция – Забрана за заблуждаваща и сравнителна реклама.

Съгласно разпоредбата на чл. 32, ал. 2 от ЗЗК рекламодателят и рекламната агенция, изготвила рекламата, носят отговорност за заблуждаваща и за неразрешена сравнителна реклама. Законът изрично е предвидил отговорността на рекламната агенция, макар последната да не е участник и конкурент на съответния пазар, на който обаче такъв се явява рекламодателят. С цитираните две изключения законодателят изрично е предвидил наказуемостта на тези лица при извършването на нарушение, като логическото тълкуване на разпоредбите налага извода, че поведението им е форма на съучастие в извършеното нарушение, което, за да бъде наказуемо, следва изрично да е посочено в закона¹⁴. Въпреки това тези лица самостоятелно не могат да извършват нарушение по смисъла на глава седма от ЗЗК, като тяхната отговорност е обусловена от тази на предприятията. В този смисъл тя е вторична и производна и няма самостоятелно приложение.

Следва да бъде посочено, че в практиката съществуват някои спорни моменти относно отговорността на сдруженията на предприятия. Съгласно § 1 т. 12 ДР на ЗЗК “Сдружение на предприятия” е сдружение на професионална основа и други форми на сдружение на независими предприятия, което не осъществява отделно самостоятелна стопанска дейност и съответно не разпределя печалба. От една страна, сдружението на предприятия не развива стопанска дейност, поради което не може да бъде субект на отговорността по глава седма от ЗЗК. От друга страна, поведението на този тип сдружения може да бъде в противоречие с добросъвестната търговска практика и съответно да увреди интересите на конкурентите на определен пазар. На пръв поглед се създава опасен парадокс, състоящ се в наличие на наказуемо нелоялно поведение, но извършено от субект, който не носи отговорност. Задълбоченият анализ на ситуацията обаче показва, че това не е така. Ключово за правилното тълкуване и прилагане на закона е точното дефиниране на съответния пазар, на който е реализирано поведението, съответно ясно да бъдат определени участниците в него, които развиват стопанска дейност. Ако бъде отчетено, че сдружението на предприятия участва на пазара, като развива стопанска дейност, то това означава, че ще е загубило правното си качество „сдружение на предприятия” за съответния пазар и ще следва да бъде

¹⁴ Дерменджиев, И., Д. Костов, Д. Хрусанов, Административно право на Република България. С.: Сиби, 2012, с. 318.

считано за предприятие по смисъла на ЗЗК и съответно ще носи отговорност. Ако обаче при дефинирането на пазара се установи, че сдружението не развива стопанска дейност, то тогава ще трябва да бъде ангажирана отговорността на участващите в него предприятия. В този смисъл дори да не може да бъде установено съставомерно деяние по някои от специалните състави от страна на участниците, винаги може да бъде приложен общия състав на чл. 29 ЗЗК, тъй като поведението им противоречи с добросъвестната търговска практика.

2. Така направеният анализ на съдържанието на понятието нелоялна конкуренция и субектите, които могат да носят отговорност по глава седма от ЗЗК, дава възможност да се отговори и на въпроса кои лица притежават правен интерес от установяване на нарушение по глава седма от ЗЗК.

Правният интерес в административното право и процес е бил предмет на анализ в множество теоретични разработки¹⁵. Макар да съществуват спорове относно материалноправните и процесуални аспекти на понятието, за целите на конкурентното право, регулиращо обществените отношения свързани с осъществяването на нелоялна конкуренция, правен интерес от установяване на нарушение за даден субект възниква, когато е засегнато правото му да осъществява своята стопанска дейност в условията на лоялна и честна конкурентна среда. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 94, ал. 1 ЗЗК, във вр. с чл. 38, ал. 1 т. 3 ЗЗК, която предвижда производството за установяване на нарушение по глава седма и налагане на санкция да се образува на основание подадено искане на лицата, чиито интереси са засегнати или застрашени от нарушение по този закон. Вярно е, че законодателят не е закрепил нормативно кръга на лицата, които следва да се считат засегнати от нелоялната конкуренция. Вярно е също така, че негативни последици от акт, съставляващ нелоялна конкуренция могат да възникнат както за конкурентите на съответния пазар, така и за потребителите на стоки и услуги на този пазар. Погрешно обаче би било да се счита, че всички тези лица притежават правен интерес от установяване на нелоялна конкуренция. За да бъде налице правен

интерес от установяване на нарушение по глава седма от ЗЗК, следва нелоялното поведение пряко, непосредствено и лично да засяга интересите на субекта, каквото засягане е налице само за предприятията, развиващи стопанска дейност на съответния пазар. Следва изрично да бъде посочено, че липсата на правен интерес у потребителите, за които са настъпили неблагоприятни последици от защита по реда на ЗЗК, по никакъв начин не означава, че те изобщо губят правото си на защита срещу нелоялни търговски практики от страна на предприятията. Просто защитата на техните права и законни интереси ще бъде осъществена по друг закон – Закона за защита на потребителите.

Въпросът за правния интерес от установяване на нелоялна конкуренция по смисъла на ЗЗК е основополагащ за допустимостта на производствата пред Комисията за защита на конкуренцията по реда на глава седма от ЗЗК, образувани на основание чл. 94, ал. 1 ЗЗК, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗЗК. Никога в теорията не е имало съмнение, че правният интерес е абсолютна предпоставка за допустимост, както за образуване на производство по издаване на административни актове, така и за тяхното оспорване. В този смисъл единствените лица, легитимирани да искат образуване на производство по реда на глава седма от ЗЗК, са предприятията опериращи на съответния пазар, чиито права непосредствено се засягат или застрашават от поведението на друго предприятие. Никое друго лице не може валидно да сезира КЗК и по този начин да задължи Комисията да образува производство и да се произнесе с решение. Всяко искане от друго лице следва да се квалифицира от органа по конкуренция единствено като сигнал, от който евентуално да се самосезира, каквото правомощие като независим специализиран орган по конкуренция КЗК има по закон¹⁶. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от ЗЗК съгласно, която страни в производството пред Комисията са лицата, по чието искане е образувано производството, както и лицата, за които се твърди, че са извършили нарушение по този закон. В тази разпоредба, макар да не борави с понятието правен интерес, законодателят имплицитно го въ-

¹⁵ Хрусанов, Д. За правния интерес при оспорване на нормативни административни актове. – Адвокатски преглед, № 7, 2008; Къндева, Е. Правният интерес в административния процес. Административно правосъдие, № 5, 2008; Лазаров К., Относно понятието правен интерес от съдебното обжалване на административните актове, Административно право и административен процес. С., 2003; Къндева, Е., Понятието „интерес“ в административното право и процес. Бургаски свободен университет, Юридически сборник, Т. XVIII, 2011.

¹⁶ За правомощията на КЗК вж. Марков, М. Ограничаване на конкуренцията от държавата. С.: Сиби, 2001, с. 36.

вежда като условие за допустимост на производството образувано на основание чл. 94, ал. 1 ЗЗК, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗЗК. Тук е мястото да бъде направено едно важно уточнение върху понятията засегнат интерес и увреден интерес от поведението на конкурент. Всяко предприятие на съответния пазар с поведението си засяга интересите на другите участници на пазара, предвид конкурентните отношения в които се намират. Независимо дали поведението е в съответствие с добросъвестната търговска практика, или не е, то има отражение и влияе върху конкурентите на съответния пазар, които са длъжни да реагират на това поведение, като по този начин то засяга техните интереси по смисъла на чл. 38, ал. 1 ЗЗК. Увреждане на интересите на участниците на съответния пазар обаче ще бъде налице единствено ако поведението на даден конкурент влиза в противоречие с добросъвестната търговска практика, което, както вече бе посочено, е елемент от фактическия състав на нелоялната конкуренция. Изводът, който се налага е, че наличието на конкурентни отношения между лицето, подало искане за образуване на производството и лицето, за което се твърди, че е извършило нарушение е съдържанието на понятието правен интерес като абсолютна положителна предпоставка за образуване на производство по установяване на нарушение по глава седма от ЗЗК, на основание чл. 94, ал. 1 ЗЗК, във вр. с чл. 38, ал. 1 т. 3 ЗЗК.

В своята практика по прилагането на глава седма от ЗЗК, Комисията за защита на конкуренцията приема, че наличието на конкурентни отношения между страните в производството е въпрос по основателността на искането, а не по неговата допустимост¹⁷. Тази практика на Комисията, макар и константна, и вътрешно непротиворечива, не може да бъде споделена. Тя не държи сметка за правния интерес като условие и предпоставка за допустимост на всяко административно производство, като правна последица от това е постановяването на недопустим краен акт, който обаче поражда предвидените в закона правни последици, като по този начин се създава правна несигурност в обществените отношения на съответния пазар.

Всяко едно от цитираните производства е образувано по искане на субект, който не е в конкурентни отношения с лицето, за което се твърди, че е извършило нарушение. Искането е било редовно от външна страна, като са били изпълнени всички заложен в разпоредбата на чл. 71 от ЗЗК изисквания, с оглед на което на основание чл. 94, ал. 3 ЗЗК председателят на Комисията с разпореждане е образувал производство и е определял член на комисията, който да наблюдава проучването от работния екип, като са били конституирани и страните в производството съгласно чл. 43, ал. 1 ЗЗК. В хода на проучването се е установявало, че страните по преписката не са в конкурентни отношения на съответния пазар и на основание чл. 98, ал. 1, т. 3 ЗЗК, Комисията за защита конкуренцията е постановявала решение, с което е установявала, че не е извършено нарушение по глава седма от ЗЗК от страна на ответника в производството. В част от случаите¹⁸ доказателствата, събрани в хода на проучването, са послужили като основание Комисията служебно да образува ново производство¹⁹, с което повторно е разглеждала поведението на ответника по предходното производство, за същия период и на същите основания, като вече без да изследва въпроса за конкурентните отношения на съответния пазар КЗК е постановявала ново решение по същество, с което повторно е установявала наличието или липсата на нарушение по глава седма от ЗЗК. Постава се въпросът допустимо ли е образуването на ново производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна. Отговорът на този въпрос е отрицателен и следва от разпоредбата на чл. 27, ал. 2 АПК, където са разписани условията за допустимост на административното производство. Ясно и категорично законодателят е определил като недопустимо в правния мир да съществуват два административни акта с еднакъв предмет и страни, но с противоположно съдържание. В цитираните случаи се получава именно това – налице са две решения на КЗК, съгласно които определено поведение е прието за ненарушаващо правилата за честна и лоялна конкуренция, но с последващ акт същото това поведение вече се счита за нелоял-

¹⁷ Вж. Решение № 25 от 20.01.2016 г. на КЗК по преписка № КЗК-522/2015 г.; Решение № 759 от 17.09.2015 г. на КЗК по преписка № КЗК – 216/2015 г.; Решение № 332 от 16.04.2015 г. на КЗК по преписка № КЗК – 1198/2014 г.; Решение № 1240 от 18.09.2014 г. на КЗК по преписка № КЗК – 602/2014 г. и др.

¹⁸ Производството по преписка № КЗК – 602/2014 г.

¹⁹ Решение № 250 от 18.03.2015 г. на КЗК по преписка № КЗК – 1113/2014 г.

на конкуренция. Така създаването се недопустимо за правото положение се дължи на смесването на понятията допустимост и основателност на искането за установяване на нелоялна конкуренция, което пък се поражда, поради неизследването в дълбочина на понятието за правния интерес от установяване на нарушения по глава седма от ЗЗК.

Крайният извод, който се налага е, че правен интерес от установяване на нелоялна конкуренция притежават само предприятията по смисъла на § 1 т. 7 ДР на ЗЗК, които развиват стопанска дейност и са в конкурентни отношения с участниците на съответния засегнат пазар. Само тези лица могат валидно да сезират КЗК с искане

за образуване на производство по глава седма от ЗЗК и съответно само те могат да притежават качеството на страна в производството. В този смисъл наличието на конкурентни отношения между лицето, подало искане за образуване на производството, и лицето, за което се твърди, че е извършило нарушение, е съдържанието на понятието правен интерес като абсолютна положителна процесуална предпоставка за образуване на производство по установяване на нарушение по глава седма от ЗЗК, на основание чл. 94, ал. 1 ЗЗК, във вр. с чл. 38, ал. 1 т. 3 ЗЗК, поради което това е въпрос, обуславящ допустимостта на производството.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

Николов, П. Нелоялна конкуренция и стратегии за противодействие. С.: Сиби, 2012. // **Nikolov, P.** Nelojalna konkurentstva i strategii za protivodeystvie S.: Sibi, 2012.

Николов, П., Коларова, Р., Антонова, В., Йорданова, Л., Йорданова, Д., Пангелов, К. Новата правна уредба за защита на конкуренцията, С.: Труд и право, 2009. // **Nikolov, P., Kolarova, R., Antonova, V., Yordanova, L., Yordanova, D., Pangelov, K.** Novata pravna uredba za zashtita na konkurentsiata, S., Trud i pravo, 2009.

Стоянов, И. Защита на конкуренцията и прилагане на антимонополно право. С.: Сиела. // **Stoyanov, I.** Zashtita na konkurentsiyata i prilagane na antimonopolno pravo, S.: Siela.

Марков, М. Ограничаване на конкуренцията. С.: Сиби, 2000. // **Markov, M.** Ogranichavane na konkurentsiyata, S.: Sibi, 2000.

Кюмюрджиев, Д., П. Славов. Защита на конкуренцията. Държавни помощи. Коментар, нормативна уредба., С.: Сиела, 2005. // **Kyumurdzhiev, D., P. Slavov.** Zashtita na konkurenciata. Darzhavni pomoshhti. Komentar, normativna uredba., S.: Siela, 2005.

Сивков, Ц. Административно наказване С.: Софи–Р 1998. // **Sivkov, Ts.** Administrativnokatvane S, Sofi–R1998.

Дерменджиев, И., Костов, Д., Хрусанов, Д. Административно право на Република България. С.:

Сиби, 2012. // **Dermendzhiev, I., Kostov, D., Hrusanov, D.** Administrativno pravo na Republika Bulgaria S.: Sibi, 2012.

Хрусанов, Д. За правния интерес при оспорване на нормативни административни актове. – Адвокатски преглед, 2008. № 7. // **Hrusanov, D.** Za pravnia interes pri osporvane na normativni administrativni aktove, Advokatski pregled, 2008. № 7.

Къндева, Е. Правният интерес в административния процес, Административно правосъдие. 2008. № 5. // **Kandeva, E.** Pravniyat interes v administrativnia protses. Administrativno pravosadie, 2008. № 5.

Лазаров, К. Относно понятието правен интерес от съдебното обжалване на административните актове, Административно право и административен процес. С., 2003. // **Lazarov, K.** Otnosno ponyatiето praven interes ot sadebnoto obzhalvane na administrativnite aktove. Administrativno pravo i administrativen protses, S., 2003.

Къндева, Е. Понятието „интерес“ в административното право и процес. Бургаски свободен университет, Юридически сборник, Т. XVIII, 2011. // **Kandeva, E.** Ponyatiето „interes“ v administrativnoto pravo i protses. Burgaski svoboden universitet, Yuridicheski sbornik, tom XVIII, 2011.

Марков, М. Ограничаване на конкуренцията от държавата. С.: Сиби 200. // **Markov, M.** Ogranichavane na konkurentsiyata ot darzhavata. S.: Sibi 2001.